

- 2 Médiaképzést tartott az Ér Hangja Egyesület
- 5 Tánc, hangszerstanulás, tájtörténet, betyárvilág a népművészeti táborban
- 7 Nemzetközi szinten bizonyítottak natúr erős sportolóink
- 8 Elégedett ember dr. Wilhelm Sándor, a halak szerelmese

Tanévkézdnet várososon és falvakban

Igazgatóváltás a Petőfi Sándor Elméleti Líceumban

Elkezdődött az új tanév, az érmelléki tanintézmények nyitóünnepségeire az iskolák udvarai megteltek diákokkal, pedagógusokkal. A Székelyhídhöz tartozó falvak tanévnitőin időpontját nehéz volt egyeztetni, de legalább az időjárás kedvezett az eseménynek.

A csokalyi Fényes Elek Általános Iskola fának leveleit jócskán lobogtatta a szél, de az udvaron folyó eseményeket ez nem befolyásolta. Az egybegyűlt gyerekeket, oktatókat és szülőket a székelyhídi Petőfi Sándor Elméleti Líceum vezetői, Csersvid Levente igazgató és Kozma Sándor aligazgató, illetve Béres Csaba, városunk polgármestere tisztelte meg jelenlétével. Utóbbi hasznos tanácsokkal látta el a csokalyi iskola növendékeit: „Míg ide járnak a csokalyiak iskolába, addig az iskola falai meg vannak szentelve a gyerekek által” – mondta az előljáró.

A nagyobb létszámú iskolákhoz képest családis hangulatban telt az érolási elemi iskola nyitóünnepsége. Mészáros Me-

Az iskola udvarán zajlott székelyhídi tanévnitőn összesereglettek a vakációról visszatérő nebulók

lánia tanítónő köszöntötte a jelenlévőket. Az eseményen jelen volt Csersvid Levente és helyettese, Barta Imre is. Az igazgató arra ösztönözte a szülőket, hogy legyenek részesei a gyerekek iskolai életének és segítsék annnyival a munkájukat, hogy el-

beszélgetnek a gyerekekkel minden nap az iskolában történekről.

Hegyközszentmiklóson Mocsár László, a Toldy Általános Iskola igazgatója nyitotta meg humoros, de komoly tartalmat hordozó gondolataival a tanévet. A rö-

vid ünnepély végeztével a gyerekek izgalommal futottak be az iskolába, hogy elfoglalják helyüket a padokban.

Ünnepelőbe öltözött tömeg töltötte meg a Nagykágyai 1. Számú Technológiai Líceum udvarát is hétfőn reggel. Az iskola tanulói

az újabb kihívásokkal teli tanévre a tanintézmény igazgatóitól és annak lelki vezetőjétől, Balla Frigyes vallásánántól kaptak útbaigazítást.

Hagyományoknak megfelelően a székelyhídi Petőfi-liceum tanévnitőjén a végzős osztályok diákjai vezették fel kéz a kézben a tanintézmény kapuin épp most belépő nulladik osztályosokat, amelynek helyszínéül a város központi iskolája szolgált.

Csersvid Levente elmondta, hogy tanerőhiánnyal küzdenek, több állás is betöltetlen maradt, a kialakult helyzet áthidalására megyei szinten keresik a megoldást.

Az ünnepségen beszédet mondott Béres Csaba, őt követték a tanintézet vezetői, majd Rákosi Jenő székelyhídi református lelkész-esperes és Antal Ciprian helyi ortodox pap megáldották a tanévet kezdő diákokat. A beszédek és jó kívánságokat követően bemutatták azokat az osztályfőnököket, akik új osztályt kaptak az idei tanévtől. Ezután kezdetét vették az idei tanév első osztályfőnöki órái.

Ér hangja

Szent László-találkozó Székelyhídon

Több, mint háromszáz zarándok részvételével Szent László Regionális Találkozót tartottak augusztus 31-én, csütörtökön a székelyhídi római katolikus templomban. Az esemény különlegessége az volt, hogy Szent László király koponyaereklyéjét is elhozták a szentmisére.

A nagyváradi püspökség, valamint a székelyhídi római katolikus plébánia közös szervezésű eseményére tíz különböző településről érkeztek a zarándokok, akik zsúfolásig megtöltötték a helyi templom padosait, de voltak olyanok is, akik hely hiányában csak a kinti lócákon ülve hallgathatták az ünnepi beszédeket. A jelenlévők történelmi pillanatnak lehettek szemtanúi: László király szentté avatásának 825. évfordulója alkalmából, elhozták Nagyváradról a szent életű egykori uralkodónk koponyaereklyéjét. Szent László első hermája 1192-es oltára emelésekor készült, és a nagyváradi székesegyház 1406-ban sújtó tűzvész idején semmisült meg. Ezt követően, még a XV. század első felében, Luxemburgi Zsigmond császár-király támogatásával készült el a második herma, egy ismeretlen magyar ötvös munkája. Ehhez a szent síremléke, más elméletek szerint pedig váradi szobra szolgált mintául.

Folytatás a 3. oldalon

Életigenlő derűt sugárzó érmelléki életutak

Bemutatták az Ér Hangja Egyesület első kötetét

Az elmúlt évek során havilapunk hasábjain sok életútinterjú, élettörténet elevenedett meg, és a tavalyi évben megszületett az ötlet is, hogy jó lenne egyszer ezeket kötet formájában is kiadni. Az álmódoszt tettek követték, és hosszúra nyúló alapozó munka, amelynek eredményeként most szeptemberben megjelenhetett ez az *Érmelléki életutak* című interjúkötet, amely 32 életutat mutat be, melyek szorosan összefonódnak Székelyhíddal, az Érmellékkal.

Nagy sürgés-forgás és rengeteg háttér munka előzte meg a szeptember 15-én este a városi múzeum épületében megtartott könyvbemutatót. Ezen a pénteken felpezsdült a székelyhídi kulturális élet, hisz ezen a napon ez volt a második könyvbemutató, mivel az eseményünket megelőzően egy közgazdasági mesekönyvvel is-

merkedhettek az érdeklődők. Lassan elkezdtek gyűlni az emberek, egykori tanítók és tanárok, képzőművészek, meghatódott családtagok, ismerősök és barátok, akik számára, ugyanúgy, mint a havilap, médiacsoport munkatársainak, mérföldkőnek számító pillanatot volt ez.

Folytatás a 3. oldalon

Családtagjaik, barátaik kíséretében érkeztek a kötetben megszólalók az eseményre

Friss sajtósok a mély vízben

Élesben próbálhatták ki magukat a *Ér hangja* médiaképzésének résztvevői

Médiaképzést szervezett az *Ér Hangja* Egyesület szeptember 15–17-én a médiacsoport stúdiójában. A szervezők érmelléki fiatalokat és felnőtteket vártak a második alkalommal megtartott képzésre, ennek a meghívásnak Biharfélegyháza, Érszőlős, Szalárd, Székelyhíd és Tóti települések tettek eleget. A megjelentek egy jellegzetes pólóval váltak egy nagy csapatá, amit az egyesület logójával, valamint a képzés jelképével láttak el.

Mint minden ilyen jellegű program, ez is rövid bemutatkozással, illetve ismerkedős játékokkal kezdődött. Egy kitalált koszorúzási ünnepséget forgattak le a már eddig két csapatra osztott résztvevők tagjai, az operatőri és hírszerkesztői világgal kapcsolatot teremtve – persze szakmai felügyelet mellett. Ezáltal megismerhették a kamera- és mikrofonhasználatot, illetve az interjúzás mikéntjét. A gyakorlatot követően még nem ért véget a feladat, hiszen a terepmunka után következett a stúdiómunka, ami szerkesztési, hangalámondási, illetve vágásgyakorlatokból állt.

A technika világából kiszakadva visszatértek a résztvevők a tollhoz és papírhoz, a második ilyen médiafejezet következett, az újságírás. A foglalkozást Szűcs László, a Magyar Újságírók Romániai Egyesületének (MÚRE) ale-

A fiatalok lelkesen próbálgatják az interjúkészítést

nőke tartotta, amely ideje alatt igazán családi hangulatban tekinthettek be a résztvevők az újságírás, illetve szerkesztés szakmájába. „Felboncoltak” egy újságot a képzés ideje alatt, amiből megtudhatták, milyen szerkesztési formákból áll, és milyen sajtóműfajokat sorakoztat fel az *Ér*

hangja havilap. Az előadás alatt a résztvevők lelkesen jegyzeteltek, és olykor kérdéseikkel tették színesebbé azt.

Ezt követően egy technikával teli univerzumba toppantak be a résztvevők, ami nem más volt mint az internetes rádiózás. Elméleti bemutatás után a gyakorlatra fektették a hangsúlyt a szervezők, hiszen azonnal „bedobták” ártatlan résztvevőinket a mély vízbe, ami egy gyors próbát és egyúttal élő adást jelentett. Szereplőink egy kicsit megilletődve, de annál lelkesebben jelentkeztek a feladatra, ahol körülbelül tíz percet kellett beszélgetni kollégáinkkal egy adott témáról. Míg a téma nagyban zajlott, a rádió stúdiójában addig a többi résztvevő egy másik teremben hallgatta, elemezte az online a gyakorlatot.

Végezetül teljes kiértékelés következett, ahol a résztvevők megtekintették a hétvégén alkotott tévés munkájukat, valamint ötletekkel látták el a szervezőket a jövőre nézve.

A médiaképzést a Romániai Magyar Demokrata Szövetség, a Communitas Alapítvány, illetve a Bihar Megyei Közösségi-Szociális Igazgatóság (Direcția Socio-Comunitară a Județului Bihor) támogatta.

Csorba Roland

Hogy minden gyermek megtanulhasson olvasni

A 2017–2018-as tanév kezdete előtt, szeptember 5-8. között az érmelléki tanítók és a magyar nyelv és irodalom szakos tanárok nagyon hasznos, a gyakorlatban jól alkalmazható képzésen vettek részt. A képzés főleg azokat a pedagógusokat célozta, akik olyan osztályokban tanítanak, ahol egyes gyerekeknek az írás- és olvasáskészség elsajátítása nehezen vagy egyáltalán nem megy.

A képzés megszervezésének az ötlete akkor merült fel, amikor egy Székelyhídon önkéntes magyarországi pedagógus egy hasonló problémákkal küzdő gyermek számára a Magyarországon való tanulás lehetőségét kínálta fel arra hivatkozva, ott létezik kidolgozott eljárás, az úgynevezett Meixner-módszer arra, hogy a tanulási problémákkal küzdő gyerekeket másképpen tanítsák írni, olvasni. Az eset kapcsán Palczert Judit (a képzés egyik későbbi szervezője) arra a következtetésre jutott, hogy ne a gyerekeket vigyük oda, hanem a módszert hozzuk ide. Hamarosan megtörtént a kapcsolatfelvétel a budapesti Meixner Alapítvánnyal, akik hiteles és profi szakmai háttérrel biztosították a képzés résztvevőinek. A székelyhídi Petőfi Sándor Elméleti Líceum vezetősége a kezdeményezés mellé állt, és egy kisebb munkacsoport megkereste és meg is találta a megvalósítás lehetőségeit, amelyet többek között a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt., a Scola Nostra Egyesület, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége (RMPSZ), Székelyhíd városvezetése és a Partner Drinks Kft. támogatott.

Az írás- és olvasáskészség fejlesztése hátrányos helyzetű vagy részkepeszség-zavaros gyerekeknek a Meixner-módszer alkalmazásával tematikájú képzésen 44 tanító és 21, főleg magyar nyelv és irodalom szakos ta-

nár vett részt az Érmellékről és vonzáskörzetéből (Asszonyvására, Bogoszló, Csokaly, Érköbölkút, Érolaszi, Hegyközszentmiklós, Kereki, Margitta, Micske, Nagykágya, Nagyvárad, Paptamási, Szalacs, Székelyhíd, Telegd).

A Meixner-módszer elméleti hátterét Adorján Katalin szakpszichológus ismertette a résztvevőkkel, majd a budapesti Meixner Alapítvány szakértői, Kriston Viktória, Sipos Zsóka és Ungár Ágnes, a gyakorlati alkalmazását tanították kiscsoportokban a résztvevő pedagógusoknak. A szabad beszélgetések során alkalom adódott arról beszélgetni, hogy integráltan tanuló diákok esetében milyen alkalmazásai vannak az eljárásnak.

A képzés résztvevői amellet, hogy Meixner Alapítvány, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége és a Tanítók Háza oklevelét is megkapják, kézhez vehettek egy tankönyv- és segédanyagcsomagot, amelyet használni tudnak majd a mindennapi tanításban, felmérésben. Ugyanakkor lehetőség nyílt további szakirodalom vásárlására, amelyből a hozott mennyiség kevésnek bizonyult.

A képzés végén a résztvevők visszajelzéseiből kiindulva megállapíthatjuk, hogy ez valóban használható, gyakorlati tudást közvetítő tanfolyam volt. A szervezők örömmel jelezték, hogy sikeres együttműködés első lépésének vagyunk tanúi, és minden bizonnyal lesz majd folytatás, annál is inkább, mivel a hazai törvénykezés legfrissebb módszertana alapján Romániában is megkülönböztetjük a tanulásban akadályoztatott, részkepeszség-zavaros (diszlexiás, diszgráfiás, diszkalkuliás) gyerekeket, akiknek a tanítása speciális módszereket (pl. a Meixner-módszer) igényel.

Ér hangja

Közgazdasági kérdések mesekönyve

A tanító nőikkel érkezett gyermekek mesekönyvet is kaptak ajándékba Sándor Kata közgazdász írónőtől

Közgazdasági mesekönyvet mutatott be Sándor Kata közgazdász, író, az Erdők Uniója Alapítvány képviselője városunkban. Az eseményre többtucat második osztályos gyerek és több tanító volt hivatalos szeptember közepén a székelyhídi múzeumba. A könyvbemutató igazán temperamentumosan nyitotta kapuit ami talán annak is köszönhető volt, hogy Sándor Kata író, igazán fiatalosan és energikusan valamint meglepően közvetlenül vezényelte le. Az író közgazdászként is dolgozik, ezért is a mesekönyvben lévő mesék alapmondanivalója a valós életben történő közgazdasági problémákról, illetve helyzetekről tanítja olvasóit. A mesekönyv mondanivalójának és tanulságának könnyebb megragadása céljából társul hozzá egy színezőkönyv is. Ezeket a könyvbemutató után ingyenes csomagban vehették át a gyerekek, illetve tanítók zsírkrétával társítva.

Sándor Kata *Az erdők szövetsége* című közgazdasági mesekönyvének nincs alsó vagy felső korhatára, mert a témák minden korosztályt érintenek. Ez a mesekönyv 23 történeten keresztül mutatja be azt a társadalmi, gazdasági környezetet, amely ma körülvesz minket. A mesekönyv a Kerek Erdő Közösségében ját-

szódik, ahol a Piros, a Sárga és a Zöld nevű vadmalackák élnek. A vadmalackákat minden érdekli, sokat kérdeznek. A szereplők a kérdésekre adott válaszokból megismerhetik például azt, hogy miképpen lett az önálló gazdálkodásból piacgazdaság, miért használunk pénzt, milyen elvek szerint működik az egészségügyi és a nyugdíjrendszer, hogyan alakult ki erdőgazdaság, és a bűnözés miért nem lehet társadalmilag elfogadott jövedelemszerzési forma.

Az adott válaszok, a bemutatott folyamatok nem ellentétesek azokkal, melyekkel később a gyermek az iskolai tanulmányi során találkozni fog. A bemutatott viselkedési normák a társadalom tagjainak többsége által elfogadott, az érvényes törvények által szabályozott elvárásokat tartalmazzák.

A szerző tollában további két hasonló könyv van készülőben, az egyik az áramforrások fejlődését követi figyelemmel, a másik pedig a pénz és a vállalkozások világát ismerteti meg az erdő lakóinak segítségével.

Az erdők szövetsége című mesekönyv létrejöttét a Közösségi Tudat Fejlesztését Segítő Alapítvány tette lehetővé.

Cs. R.

Életigenlő életutak

Bemutatták az Ér Hangja Egyesület első kötetét

Folytatás az 1. oldalról

Aszalós Tímea, az Ér hangja-médiacsoport ügyvezetője köszöntötte az egybegyűlteket, majd rögtön át is adta a szót a Magyar Újságírók Romániai Egyesülete (MÚRE) alelnökének, Szűcs Lászlónak. Ő beszélt a centrumokról és perifériákról, az érmelléki tájról és annak mély gyökereiről az itt élő emberek lelkében, a mindennapi hősookról, akik itt élnek köztünk, és akik mindennapi munkájuk mellett, valami szebbet és többet is tudnak nyújtani a közösségnek, amelyben élnek. Szűcs László egy nagyon fontos első lépésnek tartja ezt a kötetet, melyet véleménye szerint mindenképp érdemes folytatódnia. Rengeteg megírásra váró példaeértékű életút van még körülöttünk és kíváncsian tekintett a jövőbe is, feltéve egy fontos záró kérdést: vajon a most felnövő generáció tagjaiból, kikkel és milyen formában készítenek majd 40–50 év múlva hasonló életút interjúkat? Beszédét egy komolyzenei részlet, Schubert

A szép molnárlány műve egyik dalának előadása követte, melyet a Nagyvárad Művészeti Líceum egyik hallgatója énekelt el. A méltatást Derzi Ákos Bihar megyei RMDSZ-szenátor, a nagyváradi Europrint nyomda igazgatója folytatta, aki kicsit oldotta a komoly hangulatot és néhány poénnal, mulatságos történettel vidította fel a hallgatóságot. Véleménye szerint nagyon nagy szükség van könyvekre és a jó könyveknek két ismérve létezik: amennyiben egy könyvet a leendő olvasóközönség kézbe vesz és legalább húsz másodpercig lapozgat, valamint a nyomdai munkatársak is örömmel szemelgetnek belőle, az a könyv szerinte biztos sikerre van ítélve. A végén pedig – csak úgy zárójelbe téve – megszűnt, hogy jelen kötet esetében mindkét alpont fennáll. Beszédét újabb komolyzenei mű előadása követte.

Béres Csaba, városunk polgármestere ünnepi beszédében a dolgozó hétköznapiak, a mindennapi jó példák fontosságát hangsúlyozta ki, hisz ezek nélkül csillogó ünnepnapjaink sem lehetnének. Beszédét egy Assisi Szent Ferenctől származó idézettel

További életutak várnak megjelenésre a támogatók és ötletgazdák szerint

zárta: „Először tedd azt, ami szükséges, aztán tedd, ami lehetséges, míg végül észreveszed, hogy azt teszed, ami lehetetlen.”

Beszédet Pallagi Ildikó zongoratanárnő zongorajátéka zárta, majd Aszalós Tímea meghatottan vette át a szót. Beszélt a kezdetekről, a kemény munkáról, ami az évek folyamán csapattá kovácsolta az egyre bővülő közösséget és a kötetéről, ami nagyon sokat jelentett neki, csapatának és a közösségnek, amiben élünk. Köszönetet mondott a könyv szerkesztőjének, Ványa Blankának a befektetett munkáért és Angyal Olivíának, aki gyönyörű illusztrációival tette értékesebbé a kiadványt.

Ezután egyperces néma csenddel közösen emlékeztünk meg mindazon a könyvben szereplő interjúalanyokról, akik már nem lehetnek köztünk. Záróakkordként az életútinterjúk alapjai, családtagjai egy díszpéldányt és erre az alkalomra készült emléklapokat vehettek át. Az Érmelléki életutak megjelenését a Bethlen Gábor Alap és a helyi önkormányzat támogatta.

V. B.

Szent László-találkozót tartottak Székelyhídon

Folytatás az 1. oldalról

A herma középkori koronája elveszett, a jelenlegi Prágában készítették 1600-ban. Váradon egy 1557-es leltár említi utoljára, majd 1600-ban már Gyulafehérváron tűnik fel. 1607-ben kerül Győrbe, ahonnan a várad püspökök több ízben megpróbálták visszaperelni, sikertelenül. Végül 1775-ben Zichy Ferenc, Győr püspöke egy, a koponyából kimetszett darabot Váradnak adományozott. Az ereklyét Kornis Ferenc várad nagyrépost az augsburgi Martin Byr műhelyében aranyozott ezüstből készített, drága- és féldrágakövekkel díszített barokk kazettában hozhatta a várad székesegyházba, ahol a kereszthajó keleti, Szent László-oltárán helyezték el.

A székelyhídi találkozóra a hermát nem hozták el, hiszen súlya és értéke miatt körülményes a szállítása, viszont az ereklyét megtekintették a hívek.

A Gálospetriből érkezett gyerekek színdarabját követően, Ft. Bogdán István érmihályfalvi plébános moderálásával tanúságtételek kezdődtek, amelyekben a zarándokok megosztották egymással tapasztalataikat, Krisztus-élményeiket, azt, hogy miképpen találtak Jézusra, miként élnek meg a hitüket, hogyan adott nekik erőt a nehéz időkben, és miként szolgálják Istent a mindennapokban. A szervezők fontosnak tartják minden

stációnál ezeket a tanúságtételeket, hiszen nagyon sok emberben él Szent László tisztelete, sokan építik hétköznapijait azokra a gondolatokra, amelyeket a szent királytól tanulhattak. Jó dolog az, hogy kevésbé liturgikus keretek között a papok és egyházi emberek mellett megszólalhatnak a hívek is, és egymás bizonyoságtétele által növekedhetnek és erősödhetnek a hitben.

A folytatásban Böcskei László megyés püspök vette át a szót, aki köszöntötte az egybegyűlteket és örömet fejezte ki, hogy ennyien eljöttek a Szent László-találkozóra. A nagyváradi székesegyház, Almásfegyvernek, Mezőbikács és Solyomkővár után az Érmellék is bekapcsolódott a szent király tiszteletére szervezett körútba. Beszédében kiemelte, hogy ez az al-

kalom nemcsak arra való, hogy emlékezzünk történelmünk egy régen élt alakjára, hanem érezzük meg, hogy ő ma is itt van közöttünk, tanulhatunk tőle, követhetjük példáját és az ereklje a hitünk megerősödésének forrásává válhat.

A szentmise főszónoka Mihály Balázs érkeserői plébános volt. Igehirdetésében az imádkozó, adakozó és megbocsátó Szent Lászlót állította a gyülekezet elé példaképként, és arra biztatta a jelenlévőket, hogy erősödjének meg lélekben, igazságban, a keresztény önazonosságban, az imádkozásban és magyarságtudatban.

Az áldozás és Himnusz közös éneklése után szeretetvendégséggel zárult a közös együttlét.

A szervezők a program összeállításakor igyekeztek figyelembe venni az egyházmegye sokszínűségét is: négy magyar és egy szlovák nyelvű találkozón már túl vannak, de előttük áll még a román anyanyelvű és a szilágysági híveknek rendezett összejövetel, amely magyar nyelven fog zajlani. Az események zárómomentumát október 5-én tartják Nagyváradon, az egyházmegye bölcsőjénél, hiszen Szent László ott élt és ott épített székesegyházat. Az egykori sírjának közelében megtartott ünnepi szentmise zárja majd az egyházmegyei zarándoklatot.

Forró Csaba

Böcskei László püspök: a szent király ma is itt van közöttünk

Tárca

Kényszerű megváltás

(rajzfilmötlet)

D. Mészáros Elek

Pulzáló bőség, a végtelen homokon pattog a fény. Önmagát vonszolni alig bíró középkori férfi elegáns, európai öltözékben. Tevekaraván képe villan, délábát játszik a képzelet, mindegyik tevegélő vízzel teli kulacsot kínál, a bűs nedű párásan csorog végig a színiültig telt edény oldalán. Kinyújtja kezét, de nem éri el a felkínált folyékony életet, már kőhajításra nyúltak ujjai, minden erőlködés hiábavalónak tűnik. Seregélycsapat élénk szárnysubogással lecsap a karavánra, és immár a csöregyekben tartott kulacsokkal pontnyira zsugorodnak a látóhatár szélén.

Tő felszínén csobban a napfény, melyet lélegzik a víz frissítette levegőből, és szinte szökdelve roban a tő felé, akár egy kenguru, falja a távolságot, miközben egyre sűrűsödő pálmafák, zöld ligetek övezik útját. Már szinte esztelen sebességgel halad, felgyorsul a kép, úgy tűnik, soha nem látott – és főként végtelen – bajsza kezdődik a túlélésért. Zápor áztatja a tájat, miközben a Nap továbbra is éktelen fényvel vibrál.

Hirtelen megáll, mozdulatlanúságba meredek a táj is, szertartásos mozdulattal letérdel, mint aki ad a látszatra, a kultúralt európaiságra. Mélyet hörpintene a vízből, de ekkor a túlsó parton birtelen felsorakozó óriás halak mint lepedőt búzzák el előle a tavat. Már-már utoléri, ivásra csücsöríti sebzett, fájdalomtól remegő ajkát, de az utolsó pillanatban a tő mindig arébb kerül. Eközben kopolyúitkat nyitogatva röhögnek a balak, amelyek lassanként egyazon arcúakká válnak, a gyerekkor mostohájaként elevenednek meg. Kezükből pálca, jól elfenekelik a bátulgombolásra fiatalodott úriemberünket, aki hóna alatt focilabdát szorongat. Látszik rajta, hogy szomjas, a tiltott focizás kifárasztotta. Izzadságcseppek csorognak róla, nagyokat nyel, már nem is érzi a pálca subintásának fájdalmát, az asztalon lévő kancsóra összpontosít, a benne lévő víz minden vesszőcsapásra megrezeg, majd erőteljesen billegni kezd és felborul. A kiömlő víz-sugárnak nincs vége, csak egyre csorog, majd nekiveselkedve ömleni kezd, mígnem ellepi a házat, a tárgyakat, a mostoha is eltűnik a folyam sodrásába, végtelen tenger-vízzé duzzad minden. A képen csak az európai eleganciával ismét megjelenő középkori férfi látható, a mozdulatlan és egyben végtelenné tűnő víz, valamint a magasban továbbra is vakító fényével a Nap. Szinte érezni a csendet.

Mélyet hörpint, majd még egyet, sokat, megszámlálhatatlan ideje iszik már olthatatlan szomjúsággal. Nem érzékelhető az idő, csak a napsugár izzik, miközben a vízmennyiség lassan fogyni látszik. Felsejlenek a magaslatok, madarak röppennek az égen, zöld fennsíkokon futkározó vadak. Ivás közben egyre nagyobbra tágul a gyomra, már bázitombnyire, városnyira dagad és egyre csak nő. Az erős napfény hatására az óriás felületű testből felszálló pára felleggő gyűl, majd bűs záporoként öntözi a tájat. Minden teremtmény végtelenül örül, minden szép és idilli, csak a szomjúság örök. A természet megváltott.

Köbölkúti a legjobb fogat

Sorozatban hetedszer is országos bajnokságot nyert Rákóczi Gergő

Hetedik éve bizonyul verhetetlennek sportágában Rákóczi Gergő: az előző három fordulóban fölényesen vezető érköbölkúti fogathajtó megnyerte a 2017-es romániai bajnokság marosvásárhelyi döntőjét, s ezzel az idei országos bajnoki címet is. Teljesítménye egyedülálló a mindenkor romániai lovassportok történetében.

A folytonosan építkező versenyző tavalytól klubot váltott, most a Romsilva színeiben versenyez. Ugyanakkor ő a hivatásos edzője a Romsilva Sportegyesületének és a köbölkúti völgyben kiépített mintegy másfél hektáros sportpályán oktatja a lovakat és okítja a fogathajtókat. Az érmelléki településre

Rákóczi Gergő, a gyergyóalfalusi Pál Attila és a háromszéki Bartha Eduard, póttagja az immár érköbölkúti Varga Roland. Az előző világbajnokságon a romániai csapat az előkelő 5. helyen végzett. Jelen esetben ez nem csak siker, hanem egyben teher is, hiszen a tét megőrizni ezt a helyezést. A szlovéniai Lipicán megrendezendő világversenynen ott lesznek Európa legjobb lovasai, de az Amerikai Egyesült Államokbeli, latin-amerikai, ausztráliai, sőt ázsiai csapatok is megméretkeznek. Csak összehasonlításképpen írjuk, hogy amíg a hollandoknál és a németeknél több, mint hatezer leigazolt versenyzőt tartanak nyilván, Magyarországon há-

A fogathajtóbajnok és a csapattárs, Kőpé

költözött Varga Roland sporttársa is, aki szintén a Rákóczi-istállóban képi lovait. A szorgos munka nála is meghozta eredményét, hiszen 2017-ben ő a negyedik helyen végzett az országos bajnokságon. Rákóczi Lajos, a fogathajtó szakbizottság tagja reményei szerint Érköbölkút hamarosan a bihari és országos fogathajtás egyik nagyon fontos bástyájává alakulhat. A Tulipán Sportegyesület csapata (Csorba Károly, Babó Kálmán, Soltész Zoltán) a harmadik helyen végzett a 2017-es bajnokságon. Csapatban az első helyen a Romsilva csapata áll (Rákóczi Gergő, Csoma Andrei, Milin Milorad).

Az idén korábbra időzített döntő azért volt szükségszerű, mert az idei világbajnoksági év is a fogathajtóknak, és a nemzeti bajnokságok végeztével állhat össze a világversenyre készülő csapat. A román válogatott tagjai

romszáznál többet, addig a romániai leigazolt versenyzők száma mindössze (!) tizenhat. Nem titok, hogy jó néhány nemzet lötenyésztesben is megelőz bennünket, így hát az itteni versenyzők többletmunkával, szorgalommal próbálnak az élmezőnyben maradni. Csak a mindennapos szorgos munkának tudható be, hogy az érköbölkúti Rákóczi Gergő mindezidáig egyedüli olyan romániai lovas, akita a világ tíz legjobb lovasa között tartanak számon a világranglistán. Gergő az idén versenyenként két fogattal állt rajthoz, s jó néhány versenyen az övé volt az első és a második helyezés is. A versenyszabályok értelmében azonban a nemzeti bajnokságon csak egy fogat eredményét számítják be, így hát Gergőnek meg kellett elégednie csak az első hellyel.

Á. A.

Phoenix: megyei íjászbajnokság és nemzetközi karatetábor

Mozgalmas nyáron van túl a székelyhídi Phoenix Sportegyesület: augusztus 27-én íjászbajnokságon, míg szeptember elején karatetáborban bizonyíthaták tehetségüket az egyesület tagjai.

Bokor Tamás emlékére feszítik a bírt a Bihar megyei íjászok

Öt Bihar megyei íjászegyesület ötven versenyzője mérhette össze tudását a bajnokság negyedik fordulójában, amelynek a székelyhídi sportpálya adott otthont augusztus 27-én, vasárnap. Romániában csak megyénk rendelkezik bejegyzett íjászszervezettel, ezért csak itt rendezhetnek ilyen szintű bajnokságot. A sportolókra idén még egy megmérettetés vár, hiszen az ötödik forduló még hátravan.

A nevezések után Guba József, a verseny szervezője köszöntötte az egybegyűlteket, majd ismertette a pályabeosztást és a verseny menetét. A néhány évvel ezelőtt autóbalesetben elhunyt íjászlól, Bokor Tamásról elnevezett emlékversenyen két kategóriában indulhattak a megjelentek. A pálya egyik részén a hagyományörző íjászok két fordulóban, tizenkét felállított célpontra adhattak le két-két lövést. A másik oldalon három nagy céltábla várta a sportíjászokat, akik csigás és olimpiai íjakkal próbáltak helytállni. Nem voltak könnyű helyzetben a versenyzők, hiszen a nagy meleg és a különböző forgó és repülő céltáblák nagymértékben igénybe vették a figyelmüket és koncentrációjukat.

Délután két órára megszülettek a várva várt eredmények. A székelyhídi Phoenix Sportegyesület ez alkalommal sem maradt alul a tapasztalt versenyzők között. A hazai csapatnak a hagyományörző új kategóriában több érmet is sikerült szerezni. A 12 év alattiak kategóriájában Kovács Attila a dobogó második fokát foglalhatta el. A 15 év alatti korcsoportban nem akadt legyőzője a Phoenixnek: lányok közül az első helyen Felhősi Dóra, a másodikon Ovlachi Bíborka, míg a harmadikon Kis Virág Csenge végzett, a fiúk pedig Fehér Imre, Kriszta Hunor Tamás, Szabó Árpád és Braun Dávid sorrendben foglalták el az első négy helyet, maguk mögé utasítva a mezőny többi tagját. A 18 év alatti, junior kategóriá-

ban, Kis Boglárkának és Deák Dávidnak a harmadik helyet sikerült megszereznie.

A csapatok versenyéből az összesítés után a nagyváradi Nomad Archers Egyesület került ki győztesen hetven ponttal. A második helyen a székelyhídi Phoenix, míg a harmadikon a Redpoint végzett. A szintén nagyváradi White Lion lett a negyedik, míg ötödikként a Blueline Nojorid zárt.

A farszto megmérettetés után a helyi szervezők finom ebéddel várták a versenyzőket, majd a délután folyamán a Gyermekek Jézus Szabadidő- és Sportközpont medencéiben pihenhettek.

★

Alig ért véget a megyei íjászbajnokság, a Phoenix sportklub újabb eseménynek volt házigazdája. Szeptember második hétvégéjén a székelyhídi termálstrandon nemzetközi karate edzőtábor szerveztek, közel ötven gyerek és fiatal részvételével.

A magyarországi tonfa szakosztály tizennyolc évvel ezelőtt kezdte el az edzőtáborait, a melyekre több alkalommal sikerült eljutni a Phoenix tagjainak is. Guba József és Veres Csaba szenszeiek (mesterek) a tavalyi évben elgondolkoztak azon, hogy a határon túli helyszínek mellett, jó lenne, ha néhány alkalommal Székelyhíd is otthont adhatna a rendezvénynek. A gondolatokat tetek követték, így idén második alkalommal sikerült megszervezni a háromnapos, különböző harcművészeti stílus képviselőit összegyűjtő edzőtáborot.

Testet és lelket erősítő karateedzés előtti koncentráció

tábor hat egyesület tagjait gyűjtötte össze, akiknek egypercnyi unatkozásra sem volt lehetőségük a hétvége során. A napi három edzés mellett bepilantást nyertek a különböző stílusok, a kenpó, a kyokushin és shotokan karate világába, megtanulhatták használni a tonfát, valamint néhány órában lehetőségük volt az elsőséglynyújtás különböző technikáit is elsajátítani.

Akik azt gondolják, hogy a harcművészet a férfiak sportja, azok nagyot tévednek. Fiúk és lányok, kicsik és nagyok ugyanolyan szenvedéllyel és erőbedobással vették ki részüket a napi edzésekből és feladatokból. Erő, koncentráció, állóképesség, fegyelem mind próbára volt téve a hétvége során. Összességében azonban elmondhatjuk, hogy mégsem a fáradtság jellemezte ezt a pár napot, hanem sokkal inkább a jókedv, a baráti kapcsolatok ápolása és a vágy, hogy a résztvevők egy év múlva újra találkozhassanak a testet és lelket megerősítő edzőtáborban.

Ér hangja

Tánc, hangszerstanulás, tájtörténet és betyárvilág

Második alkalommal tartottak népművészeti tábort városunkban

Szombaton véget ért a II. Érmelléki Népművészeti Tábor melyen több mint 150 gyermek, 60 segítő és sok-sok érdeklődő vett részt.

A táborban hajdúsági táncokat oktattak a Debreceni Népi Együttes táncosai Hercz Vilmos és Hercz Beáta vezetésével. Citerázni Szabó László népzene-tanár, hegedülni Heit Lóránd, brácsázni Bacsó László népzene-szek tanították a táborozókat. Élőzene-kíséretünket Heit Lóránd és érmelléki zenekara biztosította.

A tábort Bőjte Csaba székelyhídi gyermekotthonával közösen szervezte a debreceni Jövődé, gyermekvédelmi gondoskodásban élő gyermekek szabadidős tevékenységét szervező alapítvány, illetve egy székelyhídi szülői közösség, amely a helyi babamama körben hét éve alakult.

A programok a Gyermekek Jézus Szabadidő- és Sportközpontban zajlottak, a városi strandon. A több száz főt megmozgató program három előadással is gazdagította a népi kultúra kedvelőit. A létavértesi Rozsnyai István Muzeális Gyűjtemény munkatársa, Kóvári Emese a gyermekeket a régmúlt használati eszközeivel ismertette meg. Dr. Szabó József diószegi helytörténész a betyárokról, azon belül is a diószegi Dobos Gábor életéről hallhatunk különösen érdekes előadást. Dr. Wilhelm Sándor biológus pedig az érmelléki lápi ember életéről mesélt az érdeklődőknek a székelyhídi múzeumban berendezett állandó kiállításán. A székelyhídiakon kívül csoportokban érkeztek a táborlakók Paptamásiból, Csokalyról, Érseklőről, Szentjóbbról, Érkeserűből, Debrecenből, Tusnádfürdő-

ról, Déváról, és a háromszéki Lemhényből.

A programból senki sem maradhatott ki, aki részt akart venni. A családok termény- és egyéb adományai által öt napon át bőséges táplálékot tudtunk biztosítani minden gyermeknek, azoknak is, akik a részvételi díjat nem tudták megfizetni.

A tábor megvalósulásával bebizonyosodott, hogy az érmelléki embernek fontosak népi hagyományos értékei, tisztelni akar a becsületes földműves munka előtt, és népi hagyományainak gyermekeire történő átörökítése érdekében össze tud fogni, értékei mellett ki tud állni. A gyermekvédelmi gondoskodásban élő gyermekek számára a gyökerekhez való ragaszkodás megtapasztalását nyújtotta a tábor. Különösen nagy szeretettel igyekeztünk övezni őket. Köszönet a székelyhídi iskolának, a strandon dolgozóknak, az önkormányzatnak, a minket támogató néprajzosoknak, az *Ér Tv*-nek, az MTVA munkatársainak, a Debreceni Népi Együttes Szarkalábas csoportjának a viseletbemutatóért, a főzést vállalóknak, a gyermekek felügyeletét ellátó pedagógusoknak, a tésztagyűró asszonyoknak, a támogatóknak, az adományozók-

Heit Lóránd (jobbra) segítségével húzhatták a hegedűvonót a gyerekek

nak, a disznót feldolgozó, mintaszerű szorgalommal élő családnak, a polgármester úrnak, a helyi egyházaknak, Ozsváth József római katolikus plébánosnak (Józsi atyának) az imádságokért, áldásért, végül pedig a magyar kormány nak és a Bethlen Gábor Alapnak a bizalomért.

Hála és köszönet Kovács Ágnesnek, a székelyhídi gyermekotthon vezetőjének az együttműködésért, a sok munkáért, a finom ételek elkészítéséért, a szállásért.

A magyar népi kultúrának e kicsi, homályban lévő szeletére Boros Ágota hívja fel a táborok közötti időszakban is a helyi emberek figyelmét. Ő koordinálta a táborban az önkéntesek munkáját két kicsi gyermek körüli teendők mellett.

Béres Csilla több mint három éve egyengeti szintén kisgyermekes anyaként, a helyi népdalkör vezetése mellett nap mint nap a Zajgó gyermek néptáncgyűttes útját. Hercz Vilmos pedig azóta is átjár Debrecenből Székelyhídra művészeti vezetőként.

Büszkén jelentjük azt is, hogy a csokalyi gyermekek remek kis csoportot alkottak az idei táborban. Reméljük, hogy kitartással sikerül néptáncgyűtessé érniük. Mellettük állunk.

Csaba testvérnek hálásan köszönjük az erdélyi gyermekotthonokkal való közös gyermekvédelmi munka lehetőségét, az együttműködő támogatást és az áldást! Folytatni szeretnénk. 2018-ban lesz a III. Érmelléki Népművészeti Tábor.

Paloczay Judit

Tombol jökedu: mindenki jól értezte magát a népművészeti táborban

Vetélkedő a reformáció ötszázadik évfordulójára

Idén áprilisban a vértesi református egyházközség meghirdette a tiszántúli egyházkerület és a határon túli érmelléki egyházkerület felső tagozatos diákjai számára a Reformáció 500. elnevezésű többfordulós vetélkedőjét. A versenyre jelentkezett csapatunk Hegyközszentmiklósról, ötödik osztályos diákok, akik vállalták a vakációban való tanulást. A verseny májusban kezdődött és szeptemberig kétfordulós, levelezős formában a világhálón keresztül zajlott. Szeptember második hetéig rendezték a döntőt a vértesi jurtatáborban, melynek a Rozsnyai István Muzeális Gyűjtemény adott otthont. A versenyre összesen húsz csapat regisztrált és kilenc jutott tovább a két forduló után (Püspökladányból három csapat, Debrecenből, Létavértesről, illetve Romániából Margittáról, Magyarkécsről, Paptamásiból és Hegyközszentmiklósról). Az első forduló után továbbjutottak oklevelet és egy „Reformáció 500” feliratos pólót kaptak ajándékba. A felkészülést játékos feladványok, anagrammák, bibliai ki-kicsoda tette érdekessé. Képzletbeli kirándulást tehetünk a tananyag segítségével Luther Márton, Kálvin János, Ulrich Zwingli életébe.

Az odautaztatásban a szülők segédkeztek személygépkocsikkal, hálásak vagyunk érte és köszönetet mondunk nekik. Péntek délután megérkeztünk a létavértesi jurtatáborba, ahol szeretettel fogadtak bennünket a Rozsnyai-gyűjtemény vezetői, Kóvári Emese és munkatársai. Miután

elfoglaltuk a helyünket, a jurtában ismerkedős játék következett, aztán a Debrecenből érkező Fabula et Figura Műhely bábelőadását tekintettük meg. Az este filmnézéssel és játékkal zárult. Szombat délelőtt a csapatok Debrecenbe utaztak, és a Nagytemplomot nézhették meg, ahol

igazán gazdag tartalommal gazdagodtak. Visszaútatás után kezdetét vette a verseny döntője, melynek ideje alatt a székelyhídi Híd-Építők ifjúsági kórus működött közre. A zsűri tagjai Búzás Dénes kerekeselepi és bánki, Búzás Árpád álmosdi és Viktor László bagaméri lelkipásztorok voltak. A feladványokat a szervezők által kiadott tananyag alapján állították össze. Elért helyezések: 1. JOY (Magyarkéc), 2. Eröss Refisek (Püspökladány), 3. Toldy (Hegyközszentmiklós), 4. Életrevalók (Paptamási) csapat, 5. Zsoldosok (Püspökladány), 6. Reformátorok (Margitta), 7. Luther követői (Püspökladány), 8. Elevenek (Létavértes), 9. Pre-reformáció (Debrecen).

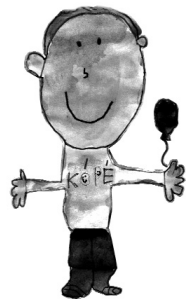
A vetélkedőt szombat este táborúzz mellett énekléssel zártuk. A csapatok vasárnap délelőtt istentiszteleten vehettek részt a vértesi református templomban, majd Kóvári Emese tartalomvezetése következett a Rozsnyai-gyűjteményben, amit ebéd követett, aztán a gazdag élményekkel és nyereleményekkel teli hazautazás.

Közösen mondhatjuk: soli Deo gloria, azaz egyedül Istené a dicsőség!

B. A.

A diákoknak Kóvári Emese (jobbról a harmadik) ismertette a Rozsnyai-gyűjteményt

Sziasztok Pajtikák!

Köszöntelek benneteket az új tanév alkalmából, „öregebbek” lettetek egy évvel! Sok sikert, jó tanulást! De ma még a vakáció a főszereplő, hisz egy kis időbe telik, míg újra belerázódunk a tanulásba. Látom és olvasom, hogy nagyon szép helyeken jártatok a nyáron: tenger, hegyek, a nagymama kertje falun... Persze az is érdekelt volna, hogy ki milyen szép, érdekes könyvet olvasott a nyáron? No de majd legközelebb!

Köszönöm, hogy gondoltatok rám, és megosztottátok velem fotón, rajzban vagy szép fogalmazásokban élményeiteket. De vége a nyárnak, a vakációnak, nincs mit tenni, úgyhogy ajánlom, hogy vigasztalódjatok Létay Lajos soraival. Várom tőletek az első iskolai napokhoz kötődő élményeiteket, az ideit tanév első sikeres feletét, dolgozatát. Addig is, cupp mindenkinek!

Kópé

Mackövár lakói Toldi Miklósnál (Nagyszalonta, IV. SBS o.)

Süssünk, süssünk valamit (bifarfélegybázi tájbáz, I. és II. SBS o.)

Legkedvesebb vakációs élményeim

Szép augusztusi reggelen érkezünk a tengerhez. Meg sem vártuk, hogy elhelyezzenek a szállásunkon, a legelső dolgunk volt, hogy lemenjünk a partra. Nagyon szép hely a román tengerpart! Anyával és apával sokat fürdöttünk, sokat napoztunk. Nagyon

jól éreztük magunkat, de sajnos gyorsan eltelt a két hét. Hazafelé jövet a Fogarasi-havasokban is eltöltöttünk két napot, és a tordai hegyeknél is megálltunk. Októberben mehetünk Németországba, és a Balatont is útba ejtjük. Ezzel vége is az ideai nyaralásnak, de jövőre kezdődhetnek újra az izgalmas kalandok!

Serban Ivett Vivien (IV. B o.)

Nyári élményeim

Egy szép nyár nap elutaztam nagymamámhoz falura. Már másnap az unokatestvéremmel és Kevinnel a vallástáborba mentem. Sok olyan barátommal találkoztam ott, akiket már egy éve nem láttam. Nagyon jól szórakoztunk. Ebédre tábori bográcsot kaptunk, majd sajnos indulni kellett haza. Persze otthon sem unatkoztam. Ahogy hazaértem, pár perc múlva már indultam is Jeniferhez. Együtt mentünk Alexához, ahol Zsani is csatlakozott hozzánk. Együtt lubickoltunk a kert medencében. Nagyon jó élmény volt ez a hét. Jó volt látni a barátaimat és a rokonaim.

Nagy Barbara (IV. B o.)

Szilágyi Márk (I. SBS o.)

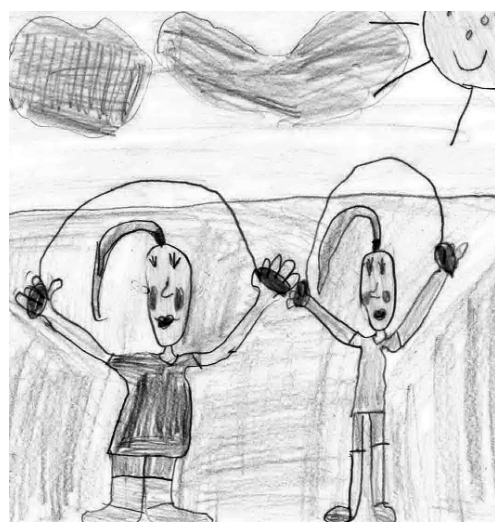
A fenyves árnýékában (Bibarfűred, III. SBS o.)

Bárdi Aldo (I. B o.)

Szűcs Natália (I. B o.)

Paluska Nikolett (I. SBS o.)

Molnár Noémi (I. SBS o.)

Jó tanulást!

Létay Lajos

**Kicsit elrabolt a rigó,
csöppet elcsípett a darázs,
elvitte belőle a patak,
vonat, tenger, táborozás,
s mire megcsörren a dió,
volt-nincs már a vakáció!**

**Sajnálod-e? No, ne tagadd,
én is sajnálom a nyarat,
a madarat, hogy elrepült,
a patakot, hogy elszaladt,
de mit tehetnék kis koma,
ősz van, megnyílt az iskola.**

**S ugye nem is rossz ez!
Megtint együtt a sok jó barát,
a rétről a sok labda mind
ide a nagy udvarra szállt,
s abány kiránduló, balász,
mind itt zsong most, itt tanyáz.**

**S nézd a sok kis pislogó kicsit,
a sok riadt madarat,
micsoda izgalom nekik,
e zsongó őszeleji nap,
bogy ámuldoznak mindenem,
mi oly ismert neked, s nekem.**

**Menj szépen, fogd meg a kezük,
bogy bátran lépegensenek,
vezesd őket, segíts nekik
bejárni a titkos termeket,
mutasd meg nekik a padot
Innen nyílnak a csillagok!**

Vakáció

A nyári vakációban elvittek engem és anyukámat autóval Németországba a tesómhoz Hosszú volt az út, de megérte a fáradságot! A tesóm már várt minket, nagyon örült nekünk. Voltunk Sisi kastélynál, nagyon szép volt. Játszóter is volt ott, sokat hintáztam, csúszdáztam és mászókáztam. Nagyon jól éreztem magam. Remélem, jövőre is elmegyünk.

Bertalan Dóra-Hajnal
(IV. B o.)

Cicus

A vakációban sokat segitettem anyának. Egy délután együtt mentünk a boltba bevásárolni. A bolt előtt a járdán gyámoltalan kiscicát találtam, nem mertem otthagyni, mert féltettem a körülötte ólálkodó kutyáktól. hazahoztam, megettettem, mindjárt el is foglalta nagymama fotelját. El is aludt hamarosan és én boldog voltam, nagyon jól éreztem magam, hogy segíthettem a cicusnak.

Kiss Bernadett (IV. B o.)

Negyedosztályos törekvések

Élnek a nagy kihívással – egy szinttel feljebb próbál helytállni a székelyhídi focicsapat

Legutolsó bejelentkezésünk óta – a Törekvés által elvesztett osztályozó mérkőzés után – jó néhány fordulatot éltünk meg. Már akkor úgy búcsúzott tőlünk a Bihar megyei labdarúgó-szövetség, hogy nagy esélyünk van arra, hogy vereség ide vagy oda, mégis feljussunk a negyedosztályba. Ehhez „mindössze” annyi kell, hogy valamelyik csapat ne tudja vállalni az indulást és máris szabad az út. Majd lassan elcsendesedtek a kedélyek, a beiratkozási időt is meghosszabbították, mi pedig továbbra is lebegtünk a két osztály között. Végül pedig jött a hír – mindössze két héttel a bajnokság rajta előtt –, hogy a magát Bihar FC-vel hasonlítható Nagyvárad

Lesz ez még jobb is! Megszületett az első győzelem, bizakodóak a fiúk

Legenda beadta a kulcsot, a Székelyhídi Törekvés a negyedik ligában folytathatja!

Ezzel el is értünk napjainkhoz és ahhoz a kérdéshez, hogy kellett-e ez nekünk? A válasznak egyértelmű IGEN! Még akkor is, ha szurkolóink egy része is féltett/félt minket a nagy kihívástól, ugyanakkor ha megnézik az elmúlt néhány év munkáját és fokozatos javulását, ők is egyet értenek abban, hogy élnünk kellett a lehetőséggel. Most nem sorolnánk fel minden egyes okot, hogy miért, csak kiemelnénk a legfontosabbat: az utánpótlást, azaz a gyerekeinket. Mi, elődeinkkel ellentétben nem

akarjuk és nem is fogjuk más településről feltölteni az ifjúsági csapatot. Sajnos a székelyhídi labdarúgásra nagyon rányomja bélyegét a többszöri megszakítás, mi mégis igyekszünk folyamatosan, lépésről lépésre haladni és az eddigiek talán igazolnak is minket. Röviden csak annyi: az ideai cél a bennmaradás!

A sorsoláznál a Fortuna aszszony valószínűleg egész mással volt elfoglalva, nem nagyon figyelt ránk. Rögtön a nyitómeccsen a tavalyi negyedosztályú bajnok és megyei kupagyőztes Bihardiószeg tett látogatást hozzánk és ahogy „illik” jöttek, lát-

tak, győztek. Ráadásul nagyon simán 5-0-ra. Ez az a meccs, amit, ha lehet, minél hamarabb felejtsünk el, aggódni és elkeseredni nem sok idő van, ebben a ligában hétről hétre maximálisan kell teljesíteni.

A második fordulóban Fugyivásárhelyre utaztunk, szintén nem túl rózsás reményekkel. No nem azért, mert tavaly annyira vitézkedtek volna a vendégek a negyedosztályban (tizenegyedik helyen zártak), sokkal inkább azért, mert másik csapatuk a harmadosztályból esett ki. Megerősített keretünkkel egyértelműen a mérkőzés esélyesének számítottak, nem úgy az első félidő alapján! Már az ötödik percben büntetést ítélték javunkra – Sas sajnos kihagyta – majd három kapufát rúgtunk, úgyhogy a hazaiak alig-alig jutottak el Armósig. Aztán a második félidőben egy teljesen másik meccset láttunk. Érthetetlenül visszaesett a játékunk, hátul jöttek a hibák, két butaság után két büntetést kaptak a hazaiak, mindkettőt be is rúgták és nyer-

tek 2-0-ra. Minimum egy pontot hagytunk Fugyiban, de a győzelem is benne volt a meccsben.

Majd végre jött az a találkozó, ahol nekünk is van keresnivalónk – vélekedett mindenki. A bennmaradásért a tavalyi alsóháza hazai pályán mindenképp meg kell vernünk, erre az akkori tizenharmadik és mindössze 19 pontot gyűjtő Nagyszalonta az egyik legjobb alany lehetett. Minden jól is kezdődött, Sas révén viszonylag hamar megszerztük a vezetést. Már már mindenki arra gondolt, hogy az előny megmarad a szünetre, ám ekkor egy Ármós és Papp közötti kommunikációs zavar miatt utóbbi a saját kapunkba bólintott, 45 perc után 1-1. A második játékrész nagyon jó iramú változatos játékot hozott, melyből úgy látszott, hogy a vendégek jönnek ki jobban. Mindenki megdöbbenésére megszerzték a vezetést, a frászt hozva a kilátogató mintegy kétszáz nézőre. Szerencsére Gergely hamar és remekül reagált a nem várt hátrányra. Koncz Roli beállításá-

A fejlődés a fő cél az ifiknél

Ami az ifjúsági csapatot illeti, sokkal nagyobb a lemaradás a megye többi csapatával szemben, sokak életükben először játszanak nagy pályán és mindössze az első forduló előtti utolsó héten (!) álltak össze. Többek között ezért is az őszi szezonban nincs nagy elvárásunk tőlük, a közeg megszokásáról, a fizikai fejlődésről és nem utolsó sorban a maximális hozzáállásról kell szólni ez az idő. A négy lejátszott meccsükből négyet vesztek el, viszont vannak biztató jelek. Sajnos néhány posztra még nem találtuk meg az ideális játékosokat, de folyamatos munkával tavaszra mindenképp tartást kell adnunk a csapatnak.

megváltoztatta a játék képét és végkimenetelét, előbb gólt szerzett, majd tökéletesen tált Sas elé, 3-2-re fordítottunk. A mérkőzés végét uralták a szalontaiak, egyenlíteniük viszont nem sikerült, a Törekvés hosszú évek után újra mérkőzést nyert a negyedosztályban!

Elérkeztünk lapzártánkig lejátszott utolsó mérkőzésünkhöz, a listavezető Szentmártonhoz. Szinte lemásoltuk az első idegenbeli meccsünket, nagyon jól kezdtünk, kapufát és gólt is rúgtunk az elején, majd jöttek a hajmeresztő védelmi hibák, miután 2-1-es hátránnyal mentünk pihenni. A második játékrészben mindent elkövettünk az egyenlítésért, két ordító helyzetig is jutottunk, miközben a hazaiak végig védekeztek ezt a félidőt. Szépen hangzik a mindössze 2-1-es vereség az elsónél, csak ugye pont nem jár érte, így az alsóházból várjuk a folytatást.

Mindhárom csapatunk nagy munka és nagy kihívások előtt áll. Hajrá Töri, hajrá Toldy, hajrá Székelyhíd!

Juhász György

Rosszul vette a rajtot a Toldy

Városunk másik csapata, a Hegyközszentmiklósi Toldy az ötödik osztályban nagyon rossz rajtot vett, talán az eddigi négy lejátszott meccsükből, az utolsón találhattak valami pozitívumot. Kezdődött minden egy széplaki 7-0-s vereséggel, amit követett egy hazai 2-15 (!) a bajnokcsapat NAC ellen. Egy újabb nagyarányú hazai vereségbe szaladtak bele, 1-7 Esküllő ellen, majd végül végre szoros meccsen Céckén 2-1-re kaptak ki. A 4-31-es gólarány egyelőre csak az utolsó helyre elég, de már a következő fordulóban jöhet a javítás a szintén nem túl acélos Barátka ellen.

Erős fiaink ismét bizonyítottak

Amióta Kiss Attila a dobogó harmadik fokára állhatott az esztergomi natúr erős emberek világbajnokságán, teljesen érthetően városunkban is megnőtt az érdeklődés a sportág iránt. A világbajnoki szabályzat akkor nem engedte meg, hogy egy párban versenyezzenek mentorával, Todoszi László „Toldóval”, akinek ugye mindenki emlékszik a nemes gesztusára, mellyel hatalmas lehetőséghez juttatta Attilát, átadva neki a versenyzés lehetőségét, aki maximálisan meg is hálálta azt. Hosszú idő után újra összeállhatott a páros, a magyarországi Pécelen a VII. Szeptemberi Fesztivál keretében rendezett nemzetközi erős emberek csapatversenyére kaptak meghívást. Négy ország négy csapata feszült ne-

ki a 110, 140, 160, 180 kilós golyóknak, a 170 kilogrammos sziklának, valamint a 260 kilós koffernak. A gúla „mindössze” 200 kilós volt, a lengősúly pedig 400. A végére pedig mintegy levezetésnek a lépcsőzés jutott 200, 240, illetve 270 kilós súlyokkal.

A nyertes kiléte ezúttal sem lehetett kérdéses, Fekete László fiait mindenkit, minden számban megverték. Magyarország a maximális 20 ponttal zárt, őket viszont a mi fiaink a Todoszi-Kiss-páros követte 15 ponttal. A dobogó legalsó fokára a szerbek állhattak a maguk kilenc pontjával. A szlovákok épphogy lemaradtak a pulpitusról, 8 ponttal végeztek a negyedik helyen.

J. Gy.

A második helyezett páros, Todoszi László és Nagy Attila öröme batártalan

Elégedett a halak szerelmese

Beszélgetés dr. Wilhelm Sándor nyugalmazott biológia szakos tanárral, haltani kutatóval

Dr. Wilhelm Sándor, sokunk Wilhelm tanár ura, akinek az óráin mindig síri csendben és nagy figyelemmel ülünk, akitől nagyon sokat lehetett tanulni, aki megszerettette velem a biológiát. Bár bevallom, annak idején kicsit féltem tőle, de ez már jó pár éve volt és most volt kisdíáként, újságíróként ülök vele szemben és hallgatom, amint felidézi tanári, kutatói, családi emlékeit.

– Milyen volt gyerekként?

– Olyan voltam, mint minden velem egyidős fiúgyerek. Szerettem halászni, kóborolni. A barátaimmal rengeteget jártam a Berettyóra halászni, rákászni. Annak idején Margitta és Érabrány között volt egy kiserdő, amit sajnos már kiirtottak, ott minden fészeknek ismertük a helyét, az erdő minden kis szegletét felderítettük.

– Mi volt az álma, mi lesz, ha nagy lesz?

– A legelső tervem az volt, hogy kondás leszek, a disznókat fogom kihajtani a mezőre. Majd állatorvos szerettem volna lenni és végül már nagyobbacska fejjel biológus kutató. Kicsi gyerekkoromtól kezdve mindig a biológia, az állatok érdekelték.

– Hogyan indult el a szakmában?

– Nagyon jó tanárim voltak Margittán, az akkori tanári gárda párját ritkította. Az egyetemi évek alatt, már halakkal foglalkoztam, tudatosan készültem a kutatói pályára. A tanárimmal együtt több publikációm is megjelent ezekben az években. Az egyetem elvégzése után a kari tanács kutatói posztra javasolt, csak épp ilyen lehetőség nem volt abban az időben. Mit volt mit tenni, állást kellett találni és bár soha nem akartam tanár lenni, elfoglaltam a biológia szakos tanári katedrát Székelyhídon.

– Miért pont Székelyhidat választotta?

– Ezt a történetet már sok helyen elmeséltem. Amikor Margittáról Kolozsvárra utaztam, mindig átment a vonat Székelyhídon is. Ahogy kinéztem az ablakon, láttam a hatalmas nádasokat, véget nem érő vizeket és azt gondoltam magamban, hogy ahol nád és víz van, ott halnak is kell lennie, folytathatom a kutatásaimat.

– Hogyan emlékszik vissza tanári pályájára?

– Mindig végtelenül maximalista voltam. Sportot űztem abból, hogy az enyém legyen az iskola legjobb osztálya. Meghúztam a vonalat, tanulni kellett nálam és ezt a gyerekek tudták, megértették. Azért amikor csak lehetett, igyekeztem kihúzni magam az osztályfőnökség alól, hogy a halakkal is foglalkozhassak, több idő jusson a kutatásokra.

Így ősz fejjel visszagondolva, azért sok megfontolatlanságot is elkövettem. Biciklis túrákat szerveztem egyedüli felvigyázó tanárként az V–VIII-as korosztály-

nak Püspökfürdőre, Feketeerdőre. Az osztályommal volt, hogy egyedül elmentem a hegyekbe vagy a tengerpartra. Hála Istennek soha nem történt semmi komoly baj a kirándulásokon, mindig megúsztuk ép bőrrel.

– Melyek egy jó tanár ismérvei?

– Véleményem szerint az első és a legfontosabb alapelve az, hogy a tanár a lehető legtökéletesebben ismerje a tananyagot. Ezt diákéveim és tanári pályám is igazolta. A másik nagyon fontos dolog a következetesség úgy a diákokkal, mint saját magaddal szemben. Ez a kettő az alappillére mindennek.

– Mely pályafutása legkedvesebb emléke?

– Rengeteg van, nehéz lenne kiemelni egyet. Talán mégis van egy, ha feltétlenül választani kell, ami most eszembe jutott. A legelső osztályommal, akiket ötödik osztálytól az érettségig vittem, elmentünk kirándulni a Fogarasokba, egy fogarasi gerinctúrára. Amikor felértünk a legmagasabb pontra, a Moldoveanu csúcsra, 2544 méter, a fiúk felkaptak és a levegőbe emeltek, hogy magasabban legyek, mint a Moldoveanu. Talán ez az egyik legkedvesebb emlék és ez az osztályom nőtt a legjobban a szívemhez.

– A tanári pálya mellett mégsem hagyta abba a kutatást, népi halász vadász múzeumot hozott létre Székelyhídon...

– Mióta az eszemet tudom, mindig a halak érdekelték. 1968-ban kerültem Székelyhídra és szerencsétlenségemre épp abban az időben kezdtek el lecsapolni az Érmellék vizeit. A csodás mocsárvilág már letűnően volt. Olyan idősebb embereket kerestem meg, akik jóformán még a halászatból éltek anno, ebből keresték a kenyerüket. Nekik még megvoltak az eszkö-

zeik, így nyakamba vettem az Érmelléket, és bejártam a környék falvait. A talált tárgyakról írtam, lerajzoltam, lefényképeztem őket és egy tanulmányt készítettem az anyagból, ami az akkor még működő *Népiismereti dolgozatok* című periodikában jelent meg. Ifj. Koós Károly volt a kiadvány szerkesztője, aki a Kolozsvári Néprajzi Múzeum alapítója is volt.

Én megpihenve a munka után, azt mondtam magamban, hogy ezzel véget is ért az én néprajzos jelenem, most már visszatérhetek a halakhoz. Erre azt mondta ifj. Koós Károly, hogy hohó, nem addig van az, most következik a népi vadászat eszközeinek összeszedése, így újra a nyakamba vettem az Érmelléket, és egy újabb tanulmány született a barangolások nyomán.

– Hogyan lesz néprajzi tanulmányból múzeum?

– 1989, a rendszerváltás után a hajdani bank épületében kaptam néhány termet, amit magyarországi pályázat útján sikerült rendbe tenni. Mikor már volt hely, hogy hová, akkor elindultam összegyűjteni a néprajzi anyagot is. Volt, amit megtaláltam, de sajnos olyan is, amit időközben, mint haszontalan háztáji dolgot elégettek, kenyeret sütöttek vele vagy megmelegedett a család a lángjánál. Szerencsére a tárgyak legnagyobb része előkerült, így ebből berendezhettem az első kiállítást, ami nemrég méltó helyre került és most is megtekinthető a felújított városi múzeum épületében.

– A néprajzi kutatások mellett jutott-e idő másféle kutatómunkára is?

– Bizony, hogy jutott. A néprajzi munka csak egy mellékága volt a kutatásaimnak. Rengeteg halbiológiai tanulmányom jelent meg, és nagy fába vágtam akkoriban a fejszém, mikor beiratkoztam doktori képzésre, Akkoriban merőben eltért a doktorátus

a maitól. Székelyhídon én voltam az első és sokáig az egyetlen, aki doktori címmel rendelkezett. Rengeteg munkával, örömmel és buktatókkal is járt ez az út. Sokszor a közeli barátok, ismerősök voltak, akik gáncsot vetettek, de mindez elmúlt már, talán az elsőség átkának is nevezhetjük.

Az évek során, rengeteg kutatóexpedíción vettem részt: végigjártam az Érmelléket, voltam Ukrajnában, Magyarországon, Szlovákiában és rengeteg szakdolgozatom jelent meg, különböző nyelveken, az expedíciók anyagából. Jómagam is szerveztem ilyen expedíciókat, a máramarosi folyókon. Többbedmagammal felkutattam, tanulmányoztam és rendszereztem a Túr, Berettyó, Kraszna halállományát.

Mikor kiöregedtem a halászipedíciókból, elkezdtem könyveket írni. Már tizenöt könyvem jelent meg, és nemrégiben megkeresett egy német kiadó, hogy rábukkanak az egyik könyvemre és szeretnék annak második kiadását is kinyomtatni. Hozzáfogtam hát az anyag átdolgozásához, a statisztikák aktualizálásához. Nagy munka volt, nemrég készültem el vele, és a napokban küldtem el nekik az anyagot, azután majd meglátjuk, mi lesz belőle.

– Mindezek mellett hogyan jutott idő a családjára?

– Nagyon sokat dolgoztam, így az otthoni teendők legnagyobb része a feleségemre hárult, ő mindenben a támaszom volt. Minden egyes sikeremben ott van ő is, hisz mindig ő volt nekem a biztos háttér. A gyerekeimre talán nem jutott annyi idő, mint most az unokákra, de csodálatos emberek lettek belőlük. Két remek gyerek, akik azt folytatták tovább, amit fiatalként szerettem. A lányom Szegeden kutatóorvosként dolgozik, a fiam pedig a Hortobágyi Nemzeti Parkban természetvédelmi őrként tevékenykedik.

– Van-e olyan szó, kifejezés, ami jellemzi önt?

– Elégedett ember vagyok. Rengeteg volt diákomat készítettem fel az orvosi szakra. Nem is tudom, hány orvos cseperedett fel a kezem nyomán. A munkámmal számos kitüntetést érdemeltem ki. Kaptam az RMDSZ-tól Magyar kultúráért díjat, Fényes Elek-díjat és még rengeteg más elismerést. A legbüszkébb azonban, a magyarországi Földművelésügyi Minisztériumtól kapott Életfa emlékplakett bronz fokozatára vagyok, amelyet akkor kaptam meg amikor betöltöttem a 70. életévemet, és azt tapasztaltam, hogy a díjazottak között, egyedül voltam a határon túlról.

Nagyszerű családom van. Van három csodálatos unokánk, akikkel élvezet együtt lenni, beszélgetni, játszani. Minden egyes sikeres diák, elismerés, tanulmány, könyv, a harmonikus családi élet kielégüléssel tölti el az ember szívét, visszaigazolás arról, hogy nem éltem hiába.

V. B.

